

ልዑል እግዚአብሔር፡

የዛሬ ኹለት ሺህ አንድ ዓመት፡

በታኅሣሥ አንድ ቀን፡

ባለሟሉን መልአክ፡ ቅዱስ ገብርኤልን፡

ወደቅድስቲቱ ኢትዮጵያዊት ድንግል ማርያም ልኮ፡

“ወናሁ ትፀንሲ! ወትወልዲ ወልደ!

ወትሰምይዮ ስሞ ኢየሱስ!”

ማለትም፡

“እነሆ ትፀንሻለሽ! ወንድ ልጅንም ትወልጃለሽ!

ስሙንም፡ 'ኢየሱስ' ትይዋለሽ!”

ሲል በተናገረው አምላካዊ ቃሉ፡

“ታላቁን፡

መለኮታዊና ዘለዓለማዊ

ምሥራቾ!”

ለፍጥረተ ዓለሙ ላሰማባት፡

ለዚች፡ ለ፪ሺ፩ (፳፻፩) ኛዋ

የጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ በዓለ ትስብእት፡

(የፀንሰቱና የብሥራተ ገብርኤል በዓል)

እና

ለቅድስት ድንግል ማርያም የፀንሰቷ በዓል፡

በያለንበት፡ እንኳን በደኅና አደረሰን!

ስለ “ምሥራቅ!” ልዩ መግለጫና ማሳሰቢያ!

እስከጀመረው የምሥራቅ ዘመን ድረስ በነበረው፡ በጀኛው “ሽህ ዓመት” ውስጥ፡ በጥልቁ፡ ተዘግቶበት ከቆየበት፡ የመለኮት እሥራት፡ ለጥቂት ጊዜ የተፈታው ዲያብሎስ፡ እነሆ፡ አኹን፡ በነጻነት እየሠራ እንደሚገኝ፡ በይፋ ይታወቃል።

ከዚህ የተነሣ፡ ይህ “ምሥራቅ!” ዛሬ፡ ከኹለት ሽህ የምሥራቅ ዓመታት በኋላ፡ በዚህ፡ በጀመረው የመጀመሪያ ዓመት ላይ፡ እንደገና፡ እንደአዲስ፡ ሊቀርብና ሊገለጽ፣ ሊነገርና ሊደመጥ፣ ሊጻፍና ሊነበብ፡ እጅግ አስፈላጊ ኾኗል።

አዎን! ይኸው “ምሥራቅ!” በአካሉና በባሕርይ፣ በግብሩና በፍሬያማነቱ፡ የማይለወጥ፡ ያው አንዱና ራሱ፣ የጥንቱና የመሠረቱ ቢኾንም፡ ዛሬ፡ የሚቀርብበትና የሚገለጽበት መልክና ይዘት፡ በቀደመው ዓይነት ሊኾን አይችልም። እንደዚያ ሊኾን የማይችልበት ምክንያት፡ ያ፡ የቀደመው “ምሥራቅ!”፡ የተነገረውና የተደመጠው፣ ኋላም፡ የተጻፈውና የተነበበው፡ የክፋቱ ኃይል፡ በእሥራት ተግዞ በነበረበት ዘመን ሲኾን፣ ይኸኛው፡ የዛሬው “ምሥራቅ!” ግን፡ የሚነገረውና የሚደመጠው፣ ከዚያም፡ የሚጻፈውና የሚነበበው፡ ይኸው፡ የክፋቱ አበጋዝ፡ እንደመለኮታዊው ቃል፡ ከእሥራቱ በተፈታበት ጊዜ በመኾኑ ነው።

ስለዚህ፡ የዛሬው “ምሥራቅ!” አቀራረብና አገላለጽ፡ በአኹኑ ጊዜ፡ ሰፍኖ ከሚታየው፡ ከኢትዮጵያና ከኢትዮጵያውያን፣ ከመላው ሰብአዊ ኅብረተሰብና ከፍጥረተ ዓለሙ ኹኔታና ይዘታ አንጻር፡ ያለውን ትክክለኛ አግባብነት በማሳየት ይኾናል።

እንግዲህ፡ ይህንኑ፡ የዛሬውን “ምሥራቅ!” ሰሞኑን፡ ከዚህ አከታተለን፡ በኅዋ ሰሌዳችን ዋና ገጽ ላይ በምናወጣው ልዩ መልእክት እናቀርባለንና፡ በአትኩሮትና በማስተዋል እንድትመለከቱት፡ በቅዱሱ ኪዳን የኢትዮጵያዊነት ሃይማኖታችን መንፈስ፡ ካኹኑ ጋብዘናችኋል።

እስከዚያው፡ ታኅሣሥ 1 ቀን ከሚውለው፡ ከ“በዓለ ትስብእት” ተነሥቶ፡ ታኅሣሥ 7 ቀን በሚውለው፡ በእመቤታችን ቅድስት ድንግል ማርያም የፅንሰት በዓል በኩል አልፎ፡ እስከበዓለ ጥምቀት ድረስ ባሉት ወርና ሳምንታት ውስጥ ስለሚከበሩት በዓላት፡ የሚከተለውን ማብራሪያ አቅርቦንላችኋልና፡ በመንፈሳዊ ልቦና ኾናችሁ አንብቡት።

ይህም፡ ጎዳር 06 ተጀምሮ፡ በጎዳር # ቀን የሚያበቃው፡ “ጸመ ነቢያት”፡ ታኅሣሥ 1 ቀን በሚውለው፡ በታላቁ፡ የፈጣሪያችንና የአምላካችን፣ የካህን ሊቀ ካህናታችንና የንጉሥ ንጉሠ ነገሥታችን፡ የኢየሱስ ክርስቶስ “ዕለተ ትስብእት” በዓል፡ በሐሣብ ስሜትና በፋሲካ ደረጃ ከተከበረ በኋላ፡ ወዲያው፡ ታኅሣሥ ፪ ቀን፡ የ“ጸመ ማርያም” መዋዕል ይቀጥልና፡ “ከተራ” በሚባለው፡ ጥር 0 ቀን በሚውለው፡ የጥምቀት ዋዜማ የሚያበቃው ነው።

ዕለተ ትስብእት።

“ትስብእት”፡ “ቃል ሥጋ ኾነ!” ወይም፡ “ቃል’ የተባለው፡ እግዚአብሔር ወልድ፡ ሰው ኾነ!” ማለት ነው። ትስብእት፡ እግዚአብሔር፡ ሰው የመኾኑ ትንቢት የተፈጸመበት፣ ምሥጢሩም የተገለጸበት የመለኮት፡ ዕውቀት ድንቅ ሥራ ነው። ባጭሩ፡ የ“ምሥጢረ ሥጋዌ” ሌላው ስሙና ገጽታው ነው ሊባል ይቻላል። የ“ትስብእት” ትርጉም፡ እንዲህ በሚል፡ በአንድ ዐረፍተ ነገር ይጠቃለላል፡- ኢትዮጵያዊቷ፡ ቅድስት ድንግል ማርያም፡ ያለሰብአዊ ወንድ ዘር፡ በድንግልናዋ፡ በሰውነት የወለደችው እግዚአብሔር ወልድ፣ እርሱም፡ ኢየሱስ ክርስቶስ፣ በምሥጢረ ተዋሕዶ፡ “ከኹለት አካላት፡” ማለትም፡ “ከመለኮትና ከሰውነት አካላት፡ አንድ አካል፣ ከኹለት ባሕርያት፡” ማለትም፡ “ከመለኮትና ከሰውነት ባሕርያት፡ አንድ ባሕርይ ኾነ!” ማለት ነው።

በእውነተኛውና በትክክለኛው የቅዱሱ ኪዳን ኢትዮጵያውያን ሥርዓት፡ ታኅሣሥ 1 ቀን የሚውለው “ዕለተ ትስብእት”፡ ቅድስት ድንግል ማርያም፡ በሊቀ መላእክት ቅዱስ ገብርኤል የምሥራች ቃል፡ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስን የፀነሰችበት ዕለት ናት። በዚች ዕለት፡ እግዚአብሔር፡ በመልኩ ለፈጠረው የሰው ዘር ያዘጋጀው፡ ይህ ታላቅ ቸርነቱ ይፈጸምበት ዘንድ ወድሶ፣ በነፍሷም በሥጋም፡ ራስዋን፡ ለዚህ ፍጹም የንጽሕና ክብር አብቅታ ስለተገኘች፡ በመረጣት ቅድስት ድንግል ዘንድ፡ የኾነውንና የተደረገውን ድንቅ ነገር፡ ዝክረ ነገሩ፡ ሲወርድ ሲዋረድ በደረሰን፡ እንዲህ በሚለው የትውፊት ቃል እንጀምርላችኋለን፡-

“ናሁ፡ ድንግል ትፀንሲ! ወትወልድ ወልደ!” ማለትም፡ “እነሆ፣ ድንግል ትፀንሳለች! ወንድ ልጅንም ትወልዳለች!” ተብሎ፡ በነቢያት የተነገረው ትንቢት የሚፈጸምበት ጊዜ ሲደርስ፡ እመቤታችን፡ ቅድስት ድንግል ማርያም፡ “ውኃ ስትቀዳ” ይላል፣ “በቤተ ዮሴፍ”ም ይላል፣ “በቤተ መቅደስ”ም ይላል፡ የእግዚአብሔር መልአክ፡ “ትፀንሲ!” “ትፀንሻለሽ!” አላት።

“ይህ፡ እንደምን ነው?” ቢሉ፡ ኹሉም ተደርጓል። ከእስራኤል ደናግል ጋራ ውኃ ልትቀዳ ኹዳ፡ ስትመለስ፡ የተጠማ ውሻ ስላገኘች፡ ከቀዳችው ውኃ፡ ጨልፋ፡ በጫማዋ አጠጥታዋለች፤ “ርኅርኅተ ልብ” ያሰኛት፡ አንዱ ምግባርዋ፡ ይህ ነው። በዚህ ጊዜም፡ አብረዋት ከነበሩት ደናግል መካከል፡ አንዳንዶቹ “እኅቴ! ይህን ያህል ርኅራኄ እንዴት ነው? 'በዚህ ወራት፡ አምላክ፡ ከድንግል ይወለዳል!' ይባላል፤ ከአንቺ ይኾን?” አሏት። ወዲያው፡ መልአኩ ተገልጦ፡ “ትፀንሲ!” “ትፀንሻለሽ!” አላት። ዝም ብላ ኹደች። ከቤት ደርሳ፡ ውኃውን ስታወርድ፡ መልአኩ፡ እንደገና፡ “ትፀንሲ!” “ትፀንሻለሽ!” አላት። “ይህ ነገር፡ ደጋገመኝ! እስቲ፡ ከቤተ መቅደስ ኹጂ፡ ልረዳው!” ብላ፡ ከእስራኤል ደናግል ጋራ ተካፍላ፡ እያሰማማች የምትፈትለው፡ ሓርና ወርቅ ነበር፤ ያን ይዛ፡ ወደቤተ መቅደስ ኹደች። በቤተ መቅደስ ተቀምጣ፡ ሓርና ወርቁን እያሰማማች ስትፈትል፡ አሁንም እንደገና፡ “ትፀንሲ!” “ትፀንሻለሽ!” አላት።

ይህም መልአክ፡ ይህ ነገር ከመኾኑ፡ ከስድስት ወራት በፊት፡ ካህኑ ዘካርያስ፡ በቤተ መቅደስ እያገለገለ ሣለ፡ ሚስቱ ኤልሣቤጥ፡ መጥምቁ ዮሐንስን የምትፀንስ ስለመኾኗ፡ ከእግዚአብሔር ዘንድ የመጣለትን መልእክት ያበሠረውና ዘካርያስም፡ ይህን ምሥራች ሲነገረው፡ ቃሉን በመጠራጠሩ፡ “ይህችን ምሥራች እንድንግርህ የተላከሁት፡ እኔ፡ በእግዚአብሔር ፊት የምቆመው፡ ገብርኤል ነኝ!” ያለው፡ ሊቀ መላእክት ነው። ይኸው

መልአክ፡ ይህን ምሥራቅ፡ ለዘካርያስ ነግሮት፡ ኤልሳቤጥ ከፀነሰች፡ ከስድስት ወራት በኋላ፡ በዚች ዕለት ደግሞ፡ ለድንግል ማርያም፡ በቤተ መቅደስ ተገልጦላት፡ በሦስተኛው ጊዜ፡ እንዲህ ሲል አበሠራት፡-

“እነሆ ትፀንሻለሽ፤ ወንድ ልጅንም ትወልጃለሽ፤ ስሙንም፡ 'ኢየሱስ' ትደቀለሽ፤ እርሱ፡ ታላቅ ይኾናል፤ 'የልዑል ልጅ'ም ይባላል፤ እግዚአብሔር አምላክም፡ የአባቱን፡ የዳዊትን ዙፋን ይሰጠዋል፤ በያዕቆብ ቤትም ላይ፡ ለዘለዓለም ይነግሣል፤ ለመንግሥቱ፡ መጨረሻ የለውም።” በዚህ የምሥራቅ ቃል፡ እግዚአብሔር አምላክ፡ ከእርሷ፡ ሰው ኾኖ የመወለዱን ምሥጢር፡ ከእግዚአብሔር መንግሥት ምንነት ጋር አብራርቶ አሳወቃት።

በዚህ ጊዜ፡ እርሷም፡ “ወንድ ስለማላውቅ፡ ይህ እንዴት! እንዴት ሊኾንልኝ ይቻላል?” ብላ መልሷ፡ በልቧ ያለውን የእውነት ጥያቄ አቀረበችለት። ድንግል ማርያም፡ ይህን ጥያቄ ለመልአኩ ማቅረቧ፡ ተጠራጥራው አይደለም፤ “እኔ፡ ይህን ነገር፡ እንኳን ላደርገው፡ ስለማላስበውም፡ እንደምን ሊኾን ይችላል?” ስትለው ነው።

መልአኩም፡ “መንፈስ ቅዱስ፡ በአንቺ ላይ ይመጣል፤ የልዑልም ኃይል ይጸልልሻል፤ ስለዚህ ደግሞ፡ ከአንቺ የሚወለደው ቅዱስ፡ 'የእግዚአብሔር ልጅ' ይባላል፤ እነሆም፡ ዘመድሽ ኤልሳቤጥ፡ እርሷ ደግሞ፡ በእርጅናዋ፡ ወንድ ልጅን ፀንሳለች፤ 'መካን' ትባል ለነበረችው፡ ለእርሷ፡ ይህ፡ ስድስተኛ ወር ነው፤ “ለእግዚአብሔር የሚሳነው ነገር የለምና!” የሚለውንና ሌላ ጥያቄ ሊያስከትል የማይችለውን አጥጋቢ ምላሽ ሰጣት።

እርሷም፡ ከዚያ በኋላ፡ ወዲያ ወዲህ የማያሰኘውን፡ ይህን፡ መልአካዊ መልስ ስላገኘች፡ አፍአዊውና ውሳጣዊው ኹለንተናዋ ረክቶ፡ ወዲያው፡ “እነሆኝ የእግዚአብሔር ባርያ! እንደቃልህ ይኹንልኝ!” ብላ፡ መለኮታዊውን መልእክት ለመቀበል፡ ፍጹም ዝግጁነቷንና ቁርጥ ፈቃደኛነቷን፡ ለሰማያዊው መልእክተኛ አሳወቀችው። ልክ፡ በዚች ዕለት፡ ከዕለቷም፡ ይህን ቃሏን፡ ከልቦናዋ አፍልቃ፡ በአንደበቷ ባሰማችባት፡ በዚያች ቅጽበት፡ እግዚአብሔር ወልድ፡ በማሕፀኗ ተፀነሰ።

ስለዚህ፡ ፈጣሪ፡ ፈቃዱ ኾኖ፡ እንደተስፋ ቃሉ፡ አምላካዊ አካሉንና ባሕርዩን፡ በንጽሕት ድንግል ማሕፀን ውስጥ፡ ከፍጡሩ፡ ሰብአዊ አካልና ባሕርይ ጋር አዋሕዶ፡ ማለትም፡ ከነፍሷ፡ ነፍሱን፡ ከሥጋዋም፡ ሥጋን ነሥቶ፡ በፍጹም ሰውነት የተፀነሰባት፡ ይህች ዕለት፡ “ዕለተ ትሱብእት” ተብላለች።

“ዕለተ ትሱብእት” የተባለችው፡ ይህችው፡ ታኅሣሥ 1 ቀን፡ ሊቀ መላእክት ቅዱስ ገብርኤል፡ እግዚአብሔር ወልድ፡ በማሕፀኗ ተቀርጾና ሰው ኾኖ፡ ከእርሷ የሚወለድ የመኾኑን ምሥራቅ፡ ከእግዚአብሔር አብ ተልኮ፡ ለቅድስት ድንግል ማርያም ያሰማባት ዕለት ስለኾነች፡ “ብሥራተ ገብርኤል” ተብላም፡ በታላቅ ክብርና ሐሴት ትዘከራለች፤ ትከበራለች። በግእዝ፡ “ብሥራት”፡ “ምሥራቅ” ማለት ነው። (ሉቃ. 1፥ 09፤ " 6፤ #1-#8። ኢሳ. 7፥ 04፤ ማቴ. 1፥ " 2-" 3።)

ፅንሰታ ለማርያም።

የቅድስት ድንግል ማርያም፡ አረጋውያን ወላጆች፡ ኢያቄምና ሐና፡ መካኖች በመኾናቸው፡ ፈጣሪያቸው እግዚአብሔር፡ ልጅ እንዲሰጣቸው፡ በሃይማኖት ተስፋ ጸንተው፡ በጾም፡ በጸሎትና በምጽዋት ምግባራትም ተወስነው ከኖሩ በኋላ፡ የለመኑትን የማይነሣው፡ የነገሩትንም የማይረሳው፡ ይኸው አምላካቸው፡ በሃይማኖታዊ ምግባራቸው፡ ለፍጹምነት የበቃውን ልመናቸውን ተቀብሎ፡ የሐና ማሕፀን፡ ለአምላክ እናትነት የተመረጠችውን፡ ድንግል ማርያምን ይፀንስ ዘንድ፡ በቅድስናው ከፍቶ፡ ጌታችንና መድኃኒታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ከመፀነሱ፡ ከ06 (አሥራ ስድስት) ዓመታት በፊት፡ በታኅሣሥ 7 ቀን፡ እመቤታችን ተፀነሰች፤ ያችም ዕለት፡ “ፅንሰታ ለማርያም” ተባለች።

ስለቅድስት ድንግል ማርያም፡ ፅንሰት መናገር ከጀመርን፡ ስለዚህ፡ ዕፁብ ድንቅ መለኮታዊ ሥራ ልናውቀው የሚገባንን፡ ዝክረ ነገር፡ እስኪ፡ እዚህ ላይ በመጠኑ እናብራራው!

የእመቤታችን፡ የቅድስት ድንግል ማርያም፡ የምዝላቶቿ፡ ምዝላቶች ከኾኑት፡ ከኢትዮጵያውያኑ የተገኙት፡ ቅድመ ቅድም አያቶቿ፡ በጥሪቃና ቴክታ ይባላሉ። ይህ ቀራቸው የማይባሉ፡ ባለጸጎች ነበሩ።

ሀብታቸውም፡ በወርቅና በብር ሚዛን፤ በቀንድና በጋማ ከብት መጠን ብቻ የሚወሰን ሳይኾን፡ በወንድና በሴት አገልጋዮችና ሠራተኞች ብዛትም ጭምር የሚለካ ነበር፤ አንዱን ዓይነት፡ በምሳሌነት ለመጥቀስ፡ ከብዛቱ የተነሣ፡ ወርቁን፡ እንደአምባርና እንደቀለበት እያሠሩ፡ ከበሬውና ከላሙ ቀንድ ላይ ያጠልቁት ስለነበር፡ የወርቁም፤ የከብቱም ብዛት፡ ይህን ያህል፡ “አቅርንተ ወርቅ” (የወርቅ ቀንዶች)፤ ይህን ያህል፡ “አቅርንተ ብሩር” (የብር ቀንዶች) ተብሎ ይቆጠር ነበር እንጂ፡ የቀረው አይቆጠርም ነበር።

ከዕለታት አንድ ቀን፡ በጥሪቃ፡ ገንዘባቸው ከሚገኝበት ግምጃ ቤቱ ገብቶ፡ የገንዘቡን ብዛት ከተመለካከተ በኋላ፡ ሚስቱን፡ “ቴክታ! እኔ መኻን! አንቺ መኻን! ይህ ኹሉ ገንዘብ ለማን ይኾናል?” አላት። እርሷም፡ “እግዚአብሔር እንጂ፡ ከእኔ ባይሰጥህ፤ ወይ፡ ከሌላ ይሰጥህ ይኾናልና፡ ለምን አግብተህ፡ አትወልድም?” አለችው። “ይህንስ እንዳላደርገው፡ የአባቶቻችንና የእናቶቻችን አምላክ ያውቃል!” አላት።

እርሱም፡ ይህን ያላት፡ ያለምክንያት አልነበረም፤ እኒህ ባልና ሚስት፡ ኹለቱም፡ በኢትዮጵያዊነታቸው የሚኖሩበት ሥርዓት፡ ከአንድ በላይ ሚስቶችን ማግባት እንደሚፈቅደውና የእስራኤልን ሕዝብ እንደሚጨምረው፡ እንደሌሎቹ የአረማውያን አሕዛብ ልማድ ሳይኾን፡ እግዚአብሔር፡ በአዳምና ሔዋን የመሠረተው፤ አንድ ወንድ፡ በአንዲት ሴት፤ አንዲት ሴት፤ በአንድ ወንድ እንዲጸኑ፡ የሚወስነው፡ የጋብቻ ቃል ኪዳን የሚጠበቅበት በመኾኑ ነው።

በዚህ ጊዜ፡ ኹለቱም ስላዘኑበት ስለዚህ ችግራቸው፡ ወደሚያመልኩት ፈጣሪያቸው ለማመልከት ተስማምተው፡ በየራሳቸው፡ ሱባኤ ገቡ። ወዲያው፡ ከሌሊቱ በአንዱ፡ ኹለቱም፡ ራእይ አይተዋል፤ ራእዩም፡ እንዲህ የሚል ነበረ፡- “ነጭ እንቦላ፡ ከበረታቸው ስትወጣ፤ እንቦላዬቱ፡ እንቦላ እየወለደች፡ እስከስድስት ስትደርስ፤ ስድስተኛዬቱ፡ ጨረቃን፤ ጨረቃ፡ ፀሐይን ስትወልድ አይተው፡ ወደመፈክረ ሕልም (ሕልም ፈቺ) ኹደው ነገሩት። እርሱም፡ “ደግ ልጅ ትወልዳላችሁ! ከዚያም፡ እስከስድስት ትውልድ፡ እንደእርሷ፡ ደጋግ የኾኑ የልጅ ልጆችን ታገኛላችሁ! ስድስተኛዬቱ ጨረቃ፡ ከፍጡራን በላይ የምትኾን ልጅ ትወልዳላችሁ! የሰባተኛዋ፡ የፀሐይ ነገር፡ ግን፡ አልተገለጸልኝም፤ እንደነቢይ፤ እንደንጉሥ ያለ፡ ይኾናል!” አላቸው። እነርሱም፡ “ጊዜ ይተርጉመው!” ብለውት፡ ወደቤታቸው ተመለሱ።

ከዚህ በኋላ፡ እግዚአብሔር፡ የባልና ሚስቱን፡ የነዘን ጸሎት ሰማ፤ እነሆ፡ ቴክታ ጸነሰች! ሴት ልጅንም ወለደች! “ምኞቴ ተፈጸመልኝ! ስእለቱም ደረሰልኝ!” ስትል፡ ለዚህች የስእለት ልጅ፡ “ሄኤሜን” የሚል ስም አወጣችላት። “ሄኤሜን”ም፡ ሴት ልጅን ወለደች፤ ይህች ልጅም፡ የልጅ ልጅ አይታ፡ ያች የወለደቻት ልጅ፡ “ሄርሜላ” ተብላ፡ እርሷ ደግሞ፡ የእመቤታችንን እናት፡ “ሐና”ን ወለደች።

ሐና፡ አካለ መጠን ስታደርስ፡ ከቤተ ይሁዳ ለተወለደ፡ “ኢያቄም” ለሚባል፡ ደግ ሰው አጋቧት። ምክነት፡ የምዝላቶቿ፡ ምዝላቶች ከኾኑት፡ ቅድመ አያቶቿ ወርዶ፡ እርሷ ላይ ሲደርስ፡ እንደእነርሱ መኻን ኾነች፤ ከዚያውም ጋር፡ በሀብቱ ቦታ፡ ድህነቱ ተተክቷል። ይህንም፡ ከዚህ የሚከተለው ዝክረ ነገር ያረጋግጣል።

የደኃነታቸው መጠን ወደምን ዓይነቱ ዝቅተኛ ደረጃ እንደወረደ የሚያሳየው፡ ሐና፡ ወደውጭ ለብሳ የምትኹደው ልብስ እስከማጣት መድረሷ ነበር፤ ለመሳለምና የተለመደ ጸሎቷን ለማድረስ እንኳ፡ ወደእግዚአብሔር ቤተ መቅደስ ለመኹድ ካልቻለችበት ችግር ላይ ወድቃ ነበር።

በእንደዚህ ያለ ኹኔታ ላይ ሣለች፡ ከዕለታት አንድ ቀን፡ የምትወድደው በዓሏ የኾነውን ቀን ለማክበር ይኹን፤ ወይም በልቡናዋ ያለውን ምኞቷን ይፈጽምላት ዘንድ፡ ስእለቷን ለአምላኳ ልታቀርብ፤ ወይም፡ በሌላ፡ ባልታወቀ፡ የሚገፋፋ ምክንያት፡ በግድ ወደእግዚአብሔር ቤተ መቅደስ ለመኹድ ፈልጋ ተነሣች፤ ነገር ግን፡ ለዚያ ልዩ ቀን የሚኾን

ማለፊያ ልብስ ስላልነበራት፥ ይህም ማጣቷ፥ ከዚያ ካሰበችው ዓላማዋ፥ ሊያስቀራት የሚችል ምክንያት ኾኖ ስላገኘችው፥ እጅግ አዘነች።

ይህን ችግርዋን ለማስወገድ ስለምትችልበት መንገድ፥ ኅዘንን በተመላ ልቦናዋ ተክዛ፥ ስታወጣና ስታወርድ ሣለች፥ በዝሙት የምትኖር፥ አንዲት ጎረቤቷ አይታት ኖሮ፥ “ሐና! ዛሬ ምን ኾነሻል? በከባድ ኅዘን ተክዘሻል፤ ምንው?” አለቻት።

ሐና፥ ለዚህ፥ ለጎረቤቷ ጥያቄ፥ መልስ ለመስጠት፥ የመጣላት መፍትሔ አንድ ብቻ ኾኖ አገኘችው፤ እርሱም፥ ይህንኑ ችግሩዋን፥ ለዚችው ጎረቤቷ ማዋየት ነበር። እርሷም፥ በዚህ አሳሳቢ ቆርጣ፥ እንዲህ ስትል፥ ችግሩዋን፥ ለዚያችው ጎረቤቷ አዋየቻት፡- “ዛሬ፥ ወደቤተ መቅደስ ኼጂ፥ እሳለማለሁ ብዬ አስቤ ነበር፤ ነገር ግን፥ ለብሼው የምኼደው ልብስ ስለሌለኝ፥ የምችል አልመሰለኝም፤ ለዚህ ነው።”

ያች ጎረቤቷም፥ “ልብስማ፥ የእኔ፥ ከአንድ፥ ኹለት፥ ሦስት ያለልሽ አይደለምን? ለምን፥ ከእነዚያ፥ አንዱን መርጠሽ፥ ያንን ለብሰሽ፥ አትኼጂም?” አለቻት።

ሐናም፥ በቅን ጎሊና፥ በየዋህ ልቦናና በትሑት ሰብእና፥ “አይ! ያማ አይኾንም! ያንቺ ልብስኮ የተሰበሰበው፥ በዐስበ ደነስ (በኃጢአት ዋጋ)፥ በዐስበ ዝሙት (በዝሙት ዋጋ) ነው፤ እግዚአብሔር ደግሞ፥ ንጹሐ ባሕርይ ነውና፥ ንጹሕ ነገር ይወድዳል፤ ይህን፥ ያንቺን ልብስ ለብሼ ብለምነው፥ 'እንዴት ይሰማኛል' ብዬ ነዋ!” አለቻት።

ሴቲቱም፥ “ሐና! እኔ፥ 'በምን ምክንያት፥ ልጅ ነሣት?' እያልሁ፥ ሳዝንልሽ እኖር ነበር፤ ለካ፥ እንዲህ፥ እንደደንጊያ፥ አድርቆ ያስቀረሽ፥ ይህ ክፋትሽ ኖርዋልና!” አለቻት።

ሐናም፥ በዚህ፥ እጅግ አዘነች።

ይህን ኅዘኗን የሚያባብስ፥ ሌላ ድርጊት ደግሞ፥ አጋጠማት፤ ይህም፥ ካላሰበችው አግጣጫ የተሠነዘረ ነበር። ሐና፥ ያላትን፥ ያንኑ ልብሷን አጽድታ፥ ከባሏ ከኢያቄም ጋር፥ “ኹለቱም ኹሉ፥ “ለእግዚአብሔር፥ መሥዋዕት እናቀርባለን!” ብለው፥ ወደቤተ መቅደስ ኼዱ፥ ሊቀ ካህናቱ፥ “ሮቤል” ይባላል። እርሱም፥ “እናንተማ፥ 'ብዙ! ተባዙ!' ብሎ፥ እግዚአብሔር፥ ለአዳም የነገረውን፥ የበረከት ቃል ያስቀረባችሁ፥ ርጉማን አይደላችሁምን? ቢጠላችሁ ነው እንጂ፥ ቢወድዳችሁማ፥ ልጅ ይሰጣችሁ አልነበረምን? ስለዚህ፥ መሥዋዕታችሁን አልቀበልም!” ብሏቸዋል። ከዚህ በቀር፥ የእስራኤል ሽማግሎች፥ ወላጆች የኾኑት ብቻ የሚመገቡት፥ ተረፈ መሥዋዕት (ከመሥዋዕቱ የሚተርፍ) ነበር፤ ያንንም እንዳይሳተፉ፥ ይኸው ሊቀ ካህናት ከልክሏቸዋል። በዚህ ኹሉ፥ ተደራራቢ ኅዘን ደርሶባቸው፥ በትካዜ ኾነው፥ ወደቤታቸው ተመለሱ።

ከቤተ መቅደስ ሲመለሱ፥ በመንገዳቸው ላይ፥ እንዲህ፥ በኅዘንና በትካዜ ተውጠው፥ ከዛፍ ጥላ ሥር፥ ዐረፍ ብለው ሣሉ። ሐና፥ ርግቦች፥ ከልጆቻቸው ጋር የሚያደርጉትን ጨዋታ፥ ዛሬችም፥ አብበውና አፍርተው፥ የሚያሳዩትን የሥነ ፍጥረት ውበት ተመልክታ፥ “አቤቱ! ርግቦችን፥ በባሕርያቸው እንዲዋለዱ፥ ዕዕዋትንም፥ በተፈጥሮአቸው እንዲያብቡ፥ እንዲያፈሩ የምታደርግ አምላክ፥ የእኔ ምንነቴ፥ ከደንጊያ የተሠራ ይመስል፥ ልጅ የነሣኸኝ፥ ለምን ይኾን?” ብላ አዘነች።

ኹለቱም፥ ከቤታቸው ሲገቡ፥ ተነጋገሩና፥ “ወንድ ልጅ ብንወልድ፥ 'ወጥቶ ወርዶ፥ አርሶ ቆፍሮ፥ ይርዳን!' አንልም፤ ለቤተ እግዚአብሔር፥ አንጣፊ፥ ጋራጅ ኾኖ ይኖራል፤ ሴት ብንወልድ፥ 'ዕንጨት ሠብራ፥ ውኃ ቀድታ ትርዳን!' አንልም፤ ለቤተ እግዚአብሔር፥ መሰበ ወርቅ ሰፍታ፥ መጋረጃ ፈትላ ትኑር!” ብለው፥ ብዕግት ገቡ።

ኢያቄምና ሐና፥ ከቀደሙት አያት ቅድመ ኢያቶቻቸው ራእይ የረቀቀ፥ ሌላ ራእይ፥ በየበኩላቸው ያያሉ፤ ይህም የኾነው፥ የሐምሌ አመ # (የወሩ ማብቂያ) ዕለት ነበር። በዚች ዕለት ሌሊት፥ እርሷ፥ ለእርሱ፥ “ፀምር ሲያስታጥቁህ (ከበግ ፀጉር የተሠራ ማለፊያ ልብስ፥ ማለትም፥ በርኖስ ሲያለብሱህ)፤ መቋሚያህ አፍርታ፥ ፍጥረት ኹሉ ሲመገባት አየሁ!” ብላ፥ እርሱ ደግሞ ለእርሷ፥ “ነጭ ርግብ፥ ሰባቱን ሰማያት ሠንጥቃ መጥታ፥ በራስሽ ላይ ስታርፍ፥ በቀኝ ጆሮሽ ገብታ፥ በማሕፀንሽ ስታድር አየሁ!” ብሎ፥ ኹለቱም፥ ያዩትን ራእይ ተጨዋውተዋል። ወደሕልም ፈቺም ኼደው፥ እንዲተረጉምላቸው ቢነግሩት፥ “ደግ

ልጅ ትወልዳላችሁ!” ከማለት በቀር፡ አስተካክሎና አሟልቶ ሊፈታላቸው አልቻለም። እነርሱም፡ “አንተስ አልፈታኸውም፤ ጊዜ ይፍታው!” ብለው፡ ወደቤታቸው ተመለሱ።

እነርሱም፡ የራእያቸውን ፍጻሜ፡ በሃይማኖት ተስፋና በትዕግሥት ምግባር፡ እየተጠበቁ ሣሉ፡ የእግዚአብሔር መልአክ መጥቶ፡ “ደግ ልጅ ትወልዳላችሁ!” ብሏቸው፡ እመቤታችን ድንግል ማርያም፡ በብሥራተ መልአክ፡ በፈቃድ አምላክ፡ ታኅሣሥ 7 ቀን ተጠነሰች። በተጠነሰችም ጊዜ፡ ብዙ ታምራት ተደርጓል። ከእነዚህም መካከል፡ ጥቂቶቹን፡ እዚህ ላይ እንጠቅሳቸዋለን፡-

ለሓና፡ “ቤርሴባ” የምትባል አክስት ነበረቻት፤ አንድ ዓይና ነች፤ “ሓና! እግዚአብሔር፡ በረድኤት ጌብኸሽ መሰለኝ! ጡትሽ፡ ጠቁርዋል፤ ከንፈርሽም፡ አርፍዋል፤” ብላ ማሕፀኗን ዳስሳ፡ ዓይኗን ብታሸው፡ በርቶላታል። ይህን፡ አብነት አድርገው፡ ሕሙማን ኹሉ፡ የሓናን ማሕፀን እየዳሰሱ፡ የሚፈውሱ ኾነዋል።

ዳግመኛም፡ “ሳምናስ” የሚባል፡ ያጎቷ ልጅ ነበር፤ ሞተ፤ ሓና፡ ትወድደው ነበርና፡ ያልጋውን ሸንኩር ይዞ፡ እየዘረች ስታለቅስ፡ ጥላዋ ቢያርፍበት፡ ተነሥቶ፡ “የሰማይና የምድር ፈጣሪ አያት ሆይ! ሰላም ለአንቺ ይኹን!” ብሎ፡ ከዚያ የሕልም ፈቺ የቀረውን ተርጉሞላታል።

በኢታ ለማርያም።

ሕፃን ማርያም፡ በቅዱሳን ወላጆቿ ስለሌሉት፡ እግዚአብሔርን ልታገለግል የተሰጠች፡ የብዕዳት ልጅ ስለኾነች፡ በሦስት ዓመቷ፡ ወደቤተ መቅደስ ገብታ፡ በዚያ፡ የ02 ዓመታት ኑሮዋን የጀመረችበት፡ ታኅሣሥ 3 ቀን፡ “በኢታ ለማርያም” ተብላ ትከበራለች።

በዚህች በዓል ዕለት ሊታሰብና ሊነገር የሚገባው፡ የቅድስት ድንግል ማርያም፡ የዜና መዋዕሷ የመጀመሪያ ክፍል፡ እንዲህ ነው፡-

ሕፃን ማርያም፡ በተወለደች፡ በሦስት ዓመቷ፡ እናቷ ሓና፡ አባቷን ኢያቄምን፡ “ይህች ብላቴና፡ ሆዷ፡ ዘመድ ሳይወድድ፡ አፏ፡ እህል ሳይለምድ፡ ለእግዚአብሔር በገባነው ቃል መሠረት፡ ወስደን፡ ለቤተ መቅደስ አንሰጣትምን? የሰጠ ቢነሣ፡ የለበት ወቀሳ! እንዲሉ፡ አንዳች ነገር ብትኾንብን፡ ከልጃችንም፡ ከእግዚአብሔርም ሳንኾን እንዳንቀር!” አለችው።

እርሱም፡ “የእናንተነት ፍቅርሽ ይለቅልሽ ብዬ ነው እንጂ፡ እኔማ፡ ፈቃዴ አይደለምን?” አላት። ከፍቅሩዋ ጽናት የተነሣ፡ ሓና፡ ሕፃን ማርያምን፡ ከጭኑዋ አውርዳት አታውቅም ነበር። ምክንያቱም፡ አንድ ቀን፡ ብቻዋን፡ ከቤት ውስጥ ትታት፡ ከደጅ ወጥታ ብትመለስ፡ የእግዚአብሔር መልአክ ሠውሮባት፡ ጥራ፡ ግራ አግኝታት ስለነበረ ነው፤ ከዚያ በኋላ፡ ያው እየመሰላት፡ ተለይታት አታውቅም።

ወላጆቿ፡ ይህን ተነጋግረው እንዳበቁ፡ ሕፃን ልጃቸውን፡ ማርያምን ወስደው፡ ለቤተ መቅደስ ሰጧት። በዚያን ጊዜ የነበረው ሊቀ ካህናት፡ ዘካርያስ ይባላል፤ እርሱም፡ ስለምግቧ ነገር ሊያስወስን፡ መጥቅፅ (ደወል) ደውሎ፡ ሕዝቡን ሰብሰቦ፡ እየተወያዩ ሣሉ፡ የእግዚአብሔር መልአክ፡ ሊቀ መላእክት ቅዱስ ፋኑኤል፡ የሰማይ ኅብስትና የሰማይ ጽዋ ይዞ፡ ከሰማይ ወርዶና ረብሶ ታየ፤ በዚህ ጊዜ፡ ሊቀ ካህናቱ ዘካርያስ፡ ለእርሱ የወረደለት ሀብት መስሎት፡ ሊቀበል ቢነሣ፡ ወደላይ ራቀበት፤ የሊቀ ካህናቱ ተወራጅ፡ ስምዖን ይባላል፤ እርሱም፡ ለመቀበል ቢነሣ፡ ወደላይ ራቀበት።

ከዚህ በኋላ፡ “ጥበበ እግዚአብሔር፡ ምሥጢሩ አይመረመርምና፡ ምናልባት፡ ለዚህች ብላቴና የመጣ ሀብት እንደኾነ፡ ማን ያውቃል? እስቲ እንየው!” ብለው፡ ለብቻዋ አድርገዋት፡ ፈቀቅ ቢሉ፡ ድንኮል፡ ድንኮል እያለች፡ እናቷን ስትከተል፡ መልአኩ፡ ፈጥኖ ወርዶ፡ አንድ ክንፋን፡ አንጥፎ፡ አንድ ክንፋን ደግሞ፡ ጋርዶ፡ በሰው ቁመት ያህል፡ ከምድር አስለቅቆ፡ ከፍ አድርጓትና መግቧት ዐረገ።

በዚህ ጊዜና ከዚህ የተነሣ፡ ካህናቱና ሕዝቡ፡ “የምግቧ ነገር፡ እንዲህ ከተያዘልንማ፡ ከሰው ጋራ ምን ያጋፋታል?” ብለው፡ ሕፃን ማርያምን፡ ከወላጆቿ ተቀብለው፡ ወደቤተ መቅደስ አግብተዋት፡ በዚያ፡ አሥራ ኹለት ዓመት ኖራለች። (ከቅዳሴ ማርያም ትርጓሜ።)

የታኅሣሥ ገብርኤል።

በዚህ በታኅሣሥ ወር፥ በዐፃነኛው ቀን የሚውለው፡ የ“ታኅሣሥ ገብርኤል” በዓል፡ የሚከበርበት ምክንያት እንዲህ ነው፡-

እግዚአብሔር፡ በሙሴ መሪነት፡ የእሥራኤልን ሕዝብ፡ በግብፅ አገር፡ ይገኙበት ከነበረው የባርነት አገዛዝ፡ ነጻ አውጥቶ፡ ቤተ መቅደሳቸውንና ከተማቸውን፡ በኢየሩሳሌም አድርገው፡ በምድረ ከነዓን እንዲኖሩ አበቃቸው። እነርሱ ግን፡ ባካባቢያቸው ያሉትን አሕዛብ እየተከተሉ፡ አምልኮ ባዕድን በመፈጸም፡ አምላካቸውን እግዚአብሔርን አሳዘኑት። በነቢያቱ፡ ቢመክራቸውና ቢገሥፃቸውም፡ በዚያ ኃጢአታቸው እየጨመሩበት ከመኼድ በቀር፡ ከበደላቸው፡ ተጸጽተው ሊመለሱ፡ ጨርሶ የማይቻል ኾነ።

በዚህ መልክ፡ በፈጣሪያቸውና ከእርሱ ጋር በተጋቡት ቃል ኪዳናቸው ላይ፡ በሥውርና በገሃድ ያካኪዱት የነበረው ክህደት፥ ዓመፅና አመንዝራነት፡ በመጨረሻ፡ ጽዋው ስለሞላ፡ እግዚአብሔር፡ ለዚህ ድርጊታቸው፡ ምስክር የኾነችው ታቦተ ጽዮን፡ ከእስራኤላዊው ንጉሥ፡ ከሰሎሞንና ከኢትዮጵያዊቷ ንግሥት፡ ከማክዳ በተወለደው፡ በቀዳማዊ ምኒልክ አማካይነት፡ በቅድሚያ፡ ወደኢትዮጵያ እንድትኼድ አደረገ። ከዚያ በኋላም፡ ያወረሳቸውን አገርና ከተማ፡ ወርሮ ይበዘብዝ ዘንድ፡ አረማዊውን ንጉሥ፡ ናቡከደነፆርን፡ ታላቅ የሠይፍ ኃይልን አስታጥቆ፡ ወደኢየሩሳሌም ላከ፤ እርሱም፡ በዚያ፡ የቅጣት ተልእኮውን እንዲፈጽም፥ ኃጢአተኛውንም የእስራኤል ትውልድ ፈጅቶ፡ የተረፉትን፡ በምርኮ፡ ወደምድሩ፡ ወደባቢሎን እንዲወስዳቸው፥ ለስደትም እንዲዳርጋቸው፡ አሠለጠነው።

ለዚያ ስደት ከተዳረጉት እስራኤላውያን መካከል፡ በሃይማኖታቸው የጸኑና በምግባራቸው የተጠናከሩ፡ አካኪዳቸው፡ ከነቢዩ ዳንኤል ጋር የኾነ፡ አናንያ፥ አዛርያና ሚሳኤል የተባሉ መንፈሳውያን ወጣቶች ነበሩ። እነዚህ፡ “ሠለስቱ ደቂቅ” የተባሉት፡ ሦስት ልጆች፡ በእውቀታቸውና በብልህነታቸው ተመርጠው፡ የንጉሡ ሹማምንት ኾነው ያገለግሉ ነበር።

የኋላ ኋላ ግን፡ የሃይማኖትና የሥልጣን ባላጋራዎቻቸው ባውጠነጠኑትና እስከንጉሡ በደረሰው ሴራ፡ የአገሩን አማልክት እንዲያመልኩ፥ ንጉሡ ላቆመውም ጣቦት እንዲሰግዱ፥ ያን ባያደርጉ፡ በአዋጅና ባደባባይ እየነደደ ባለ፡ አስፈሪ የእሳት ነበልባል ውስጥ የሚጣሉ መኾናቸውን የሚገልጽ፡ የፈተና ጥያቄ፡ ከንጉሡ ቀረበላቸው። እነርሱም፡ ለገንዘብና ለሹመት ንጉተው፥ የንጉሡን ቍጣም ፈርተው፡ አምላካቸውን የማይክዱ፥ ሃይማኖታቸውንም የማይለውጡ መኾናቸውን በመግለጽ፡ “ንጉሥ ሆይ! የምናመልከው አምላካችን፡ ከእጅህም ኾነ፡ ከዚህ፡ ከሚነድደው የእሳት ነበልባል፡ ሊያድነን ይችላል፤ ባያድነንም እንኳ፡ አማልክትህን እንዳናመልክ፡ ላቆምኸውም፡ ለወርቁ ጣቦት እንዳንሰግድለት እወቅ!” ሲሉ፡ በድፍረትና በቆራጥነት መልስ ሰጡት።

በዚህ ጊዜ፡ ፍርዱ እንዲፈጸምባቸው ከንጉሡ ታዝዞ፡ ሦስቱም ገድለኞች፡ በሚነድደው እሳት ውስጥ ተጣሉ። ወደእሳቱ ሊጥሏቸው የወሰዷቸው ኃያላንም፡ በነበልባሉ ብርቱ ወላፊን እየተቃጠሉ ሞቱ።

ወደእሳቱ ውስጥ ታሥረው የተጣሉት፡ እኒህ መንፈሳውያን አርበኞች ግን፡ የእግዚአብሔር መልአክ፡ እሳቱን አቀዝቅዘላቸው፡ በነበልባሉ መካከል፡ ወዲያ ወዲህ ሲመላለሱ ከመታየት በቀር፡ በአካላቸው ቀርቶ፡ በልብሳቸው ላይ እንኳ፡ አንዳችም ጉዳት ሳይደርስባቸው፡ ከተፈረደባቸው የቃጠሎ ሞት ድነው፡ በደህና ሊወጡ ችለዋል። ይህንም፡ “የዚያን ጊዜም፡ ንጉሡ ናቡከደነፆር፡ ተደነቀ፤ ፈጥኖም ተነሣ፤ አማካሪዎቼንም፡ ሦስት ሰዎችን አሥረን፤ በእሳት ውስጥ ጥለን አልነበረምን? ...እነሆ፡ እኔ፡ የተፈቱ፥ በእሳቱም መካከል የሚመላለሱ፡ አራት ሰዎችን አያለሁ፤ ምንም አላቆሰላቸውም፤ የአራተኛውም መልክ፡ የአማልክትን ልጅ ይመስላል፤ ብሎ መለሰ።” የሚለው፡ የቅዱሳን መጻሕፍት ቃል ያረጋግጣል።

“የአራተኛው መልክ፡ የአማልክትን ልጅ ይመስላል፤” የተባለው፡ ሊቀ መላእክት ቅዱስ ገብርኤል መኾኑን፡ ከትውፊታችን አግኝተነዋል። (ዳን. 3፥ "4-" 5።)

በሃይማኖት ሳይወላውሉ፡ በምግባር ተጠናክረው፡ እስከመጨረሻው፡ ማለትም፡ የሞት ጽዋን ለመቀበል፡ ተዘጋጅቶና ቆርጦ እስከመቅረብ ድረስ፡ በጀመሩት ገድል፡ ጸንቶ መገኘት፡ የሚያስከትለው ውጤትና የሚያስገኘው ፍሬ፡ በነፍስ ብቻ ሳይኾን፡ የሥጋ ሞትን ጭምር በማስቀረት፡ የምሕረት ሕይወትን፡ በክፋት ኃይላትም ላይ፡ ድልን የሚያቀዳጅ፡ የመላእክት ተራዳኢነትን መኾኑን፡ በዚህ፡ በታኅሣሥ 09 ቀን የምናከብረው፡ የ“ታኅሣሥ ገብርኤል” በዓል ያስታውሰናል፤ ያስተምረናልም።

ዘመነ ስብከት።

“ዘመነ ስብከት”፡ በታኅሣሥ 8 እና በጥር 0 ቀናት መካከል ያሉት አራት፡ የእሑድ ሰንበታት፡ ከነሳምንቶቻቸው፡ እያንዳንዳቸው፡ በቅደም ተከተል፡ “ስብከት”፤ “ብርሃን”፤ “ኖላዌ” እና “ገና” ተብለው የሚጠሩት ናቸው።

በእነዚህ ሰንበታትና ሳምንታት፡-

- እግዚአብሔር ወልድ፡ በመንፈስ ቅዱስ ግብር፡ በድንግል ማርያም ማሕፀን ተፀንሶ፡ በፍጹም ሰውነት፡ ከእርሷ ስለመወለዱ፤
- የሰውነት አመጣጡም፡ ለዓለሙ በደል ቤዛ ኾኖ፡ የመሥዋዕትነት ዋጋን በመክፈል፡ ፍጥረቱን ለማዳን ስለመኾኑ፤
- “ኢየሱስ ክርስቶስ” በተባለበት ስሙም፡ በምድር ላይ እየተመላለሰ፡ ከኃጢአት በቀር፡ እውነተኛውን ሰውኛ አኗኗር በመኖር፡ ለሰው ልጆች ኹሉ፡ ፍጹም አርአያነትን ስለማበርከቱ፡ በነቢያት የተነገሩትን የእግዚአብሔርን ትንቢታዊ ቃላት በመጥቀስ፡ ትምህርትና ምዕዳን (ምክር) ይሰጥባቸዋል፤ የተስፋ ዝማሬ ይሰማባቸዋል፤ ስለሥጋዊ ምሥጢርም፡ የቅኔያት ማዕበል ይወርድባቸዋል።

እነዚህን አርእስት በመከተል፡ በእነዚህ ሳምንታት፡ “ፈኑ እዴክ እምአርያም!...ፈኑ ብርሃነክ ወጽድቀክ...”፡ ማለትም፡ “እጅህን ከሰማይ ላክ!... ብርሃንህንና እውነትህን ላክ!” እያሉ፡ የቀደሙት ሰዎች፡ ወደፈጣሪያቸው ያቀርቡት የነበረው ያልተቋረጠ ልመና ተሰምቶላቸው፡ “አኑ ውእቱ ኖላዌ ጌር!” ማለትም፡ “ቸር ጠባቂ፡ እኔ ነኝ!” የሚላቸውና “የእግዚአብሔር ቀኝ እጅ”፤ “እውነተኛው የዓለም ብርሃን” የተባለው፡ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ፡ እነሆ፡ “ሰው ኾኖ፡ በድንግል ማሕፀን ተፀንሶ! ተወለደ! እንደሰው፡ በምድር ላይ ተመላለሰ!” በማለት፡ በመንፈስ፡ ወደኋላ ተመልሰን፡ የነቢያትን የተስፋ ጌዞ፡ በጸምና በጸሎት፤ በዝማሬና በስባሔ እያካኸድን እንፈጽምባቸዋለን። (መዝ.) \$3፤ 7-8፤ \$2፤ 3፤ &1፤ 9-0። ዮሐ. 0፤ 1-06።)

የጥር ሥላሴ።

ከበዓለ ጥምቀት በፊት፡ ጥቂት ቀደም ብሎ፡ በጥር 7 ቀን፡ “የጥር ሥላሴ” በዓል ይከበራል። ይህም የኾነው፡ በታኅሣሥ 1 ቀን በሚውለው፡ በኢየሱስ ክርስቶስ ትስብእት፡ ማለትም፡ አምላክ ሰው ኾኖ፡ በድንግል ማርያም ማሕፀን በመፀነሱ፡ የእግዚአብሔር፡ የአንድነቱና የሦስትነቱ ምሥጢር ስለተገለጸ፤ ስለታወቀና ስለተረዳ፡ የምሥጢረ ሥላሴና የምሥጢረ ሥጋዊ ነገር፡ በሰፊው እየተነገረ፡ ትምህርቱ እንዲሰጥበት፤ ምሥጢሩም እንዲፍታታበት ታስቦ ነው።

ከዚህ በኋላ፡ “አስተርእዮ”፡ ማለትም፡ “የእግዚአብሔር ሰው ኾኖ የመገለጡ ምሥጢር” የሚነገርበት ወራት ከሚጀምርበት፡ ከጥምቀቱ በዓል እንደርሳለን።

+ + +